

РЕШЕНИЕ

№ 1482

гр. Варна, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджиян
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно
наказателно дело № 20233110202696 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на „Комекс МК“ ЕООД ЕИК 203472983 със седалище и адрес на управление гр.Варна, представлявано от М. И. К., подадена чрез адв. К. Т. от ВАК, против НП № 03-2300105 от 08.03.2023год. на директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на ЮЛ е било наложено адм. наказание имуществена санкция в размер на 2000лв. на основание чл. 414, ал.1 от КТ за нарушаване нормата на чл.128, т.1 и чл. 154, ал.1 от КТ.

В жалбата се излагат твърдения, че Н П е незаконосъобразно и е постановено при нарушаване на материалния закон и процесуалните правила. Сочи се, че не било ясно въз основа на коя проверка бил издадено НП тъй като в него било посочено че се издава въз основа на АУАН издаден на 15.02.2023год., а в действителност АУАН с който било констатирано процесното нарушение еи който бил връчен на въззивника бил издаден на 17.02.2023год. От друга страна се изразява становище за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН доколкото нарушението било веднага отстранено. Отправя се искане за отмяна на НП, а в условията на евентуалност се иска намаляване размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание за въззивното дружество, редовно призовано, представител не се явява. По делото са постъпили писмени бележки от адв. Кр.Т. в които същата изразява становище по съществото на делото като отправя искане за отмяна на НП поради наличие на предпоставките на чл. 28 от ЗАНН както и такова за присъждане на направените по делото разноски

като представя списък на сторените такива и договор за правна помощ.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по съществото на делото пледира за потвърждаване на НП като счита, че нарушението е безспорно доказано. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение като отправя и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Варненска районна прокуратура, редовно призована за датата на с.з. не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След като прецени обжалваното постановление с оглед основанията посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

В началото на 2023год. служители на дирекция „ИТ“ Варна извършили проверка на въззивното дружество като работодател по спазване на трудовото законодателство. Проверката обхващала както проверка по работни места в Дом за стари хора „М. – М.“ находящ се в гр.Варна м.„Д. ч.“, ул. „Д.“ № 47-69, както такава на документите свързани с трудовото законодателство и приключила с протокол № ПР2302588/17.02.2023год.

В хода на проверката въз основа на представените от въззивното дружество документи (ТД, платежна ведомост за месец септември 2022год., присъствена форма и др.), проверяващите установили, че лицето Д. С. Й. ЕГН ***** на длъжност „п. г.“ в дома за стари хора „М.-М.“ е полагало труд на официалните празници 06.09.2022год. (Ден на Съединението) и 22.09.2022год. (Ден на Независимостта на България) в работна смяна от 08:00ч до 17:00ч. като на същото лице не било начислено трудово възнаграждение в удвоен размер за положения труд на официалните празници във ведомостта за заплати за месец септември.

За констатираното нарушение на 17.02.2023год. срещу въззивното дружество бил съставен АУАН бл. № 03-2300105, в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 264 от КТ вр. чл. 128, т.1 и чл. 154, ал.1 от КТ. Посочено било че нарушението било извършено в гр.В. в Д. за с. х. „М. – М.“, находящ се в гр.В., м. „Д. ч.“, ул. "Д." № ***-***, гр.В. на 26.10.2022год. към който момент следвало да бъде изплатено трудовото възнаграждение.

Актът бил надлежно предявен и връчен на представляващата дружеството, която го подписала вписвайки, че нарушението веднага е било отстранено и представяйки фиш за заплата на Д. Й. за месец септември, подписан и от последната, в който било начислено допълнително възнаграждение за работа на 2 празнични дни.

В срока по чл. 44 от ЗАНН срещу акта не постъпило писмено възражение него постъпило писмено възражение и на 08.03.2023год. въз основа на него, АНО издал атакуваното НП, като е приел изцяло фактическите констатации изложени в акта, приел е че въззивното дружество като работодател е нарушило разпоредбата на чл. 264 от КТ вр. чл. 128, т.1 и

чл. 154, ал.1 от КТ и на основание чл. 414, ал.1 от КТ му наложил адм. наказание имуществена санкция в размер на 2000лв..

Като писмени доказателства към АНП са приложени, отчетна форма за явяване/неявяване на работа за месец септември 2022год., разчетно-платежна ведомост за същия месец, фишове за заплати в това число и 2бр. такива на Д. С. Й., протокол за извършена проверка на „К. МК“ ЕООД, както и Заповед на ИД на ИА „ИТ“ № *-**** от 15.08.2022год.

Допълнително в хода на съдебното следствие са представени от страните и съответно приети като доказателства по делото Протокол за извършена проверка на „К. .“ ЕООД № **** от 17.02.2023г.; идентификационна карта на „К. М.“ ЕООД; декларация по чл. 402 от КТ изходяща от Д. С. Й.; трудов договор № ****/20.03.2019г. сключен между „К. М.“ ЕООД и Д. С. Й. и вътрешни правила за структурата и организацията на работната заплата на „К. М.“ ООД (представени от страна на въззиваемата страна), както и договор за правна помощ и консултантско съдействие и списък на разноски (представени от въззивната страна).

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа всички събрани в хода на съдебното следствие писмени доказателства, които се кредитират от съда изцяло с доверие като непротиворечиви, взаимнодопълващи се и преценени по отделно и в своята съвкупност не водят на различни правни изводи.

От правна страна.

Жалбата е подадена в срока за обжалване от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима и е приета от съда за разглеждане по същество.

При проверка на приложените към преписката АУАН и НП съдът констатира, че както АУАН така и НП са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН досежно описание на нарушението. Макар и твърде лаконични фактическите обстановки изложени в АУАН и НП съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на въззивника нарушение – неначисляване в срок на трудово възнаграждение в удвоен размер за работа на официален празник (06.09.2022год. и 22.09.2022год.) на Д. С. Й. – „п. г.“ в Д. за с. х. „М.-М.“, посочени са дата и място на нарушението както и нарушените законови норми като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Както в АУАН така и в НП са посочени и доказателствата които според АНО подкрепят адм.наказателното обвинение. Нормата на чл. 128, т.1 от КТ вменява в задължение на работодателя да начислява в установените срокове трудово възнаграждение, а тази на чл. 264 от КТ указва, че на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, на работника или служителя се заплаща според

уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. На свой ред нормата на чл. 157, ал.1 от КТ определя кой са официалните празници в РБ. Допуснати съществени нарушения в хода адм. наказателното производство свързани с описание на нарушението съдът не констатира.

Що се касае до изложеното в жалбата становище, че съществено нарушение на процес. правила представлявало това, че в НП било посочено, че то било издадено въз основа на АУАН издаден на 15.02.2023год., а в действителност акта бил издаден на 17.02.2023го. то не се споделя от съда. Такава очевидна фактическа грешка действително е допусната при изписването на НП, но същата не оставя никакво съмнение нито въз основа на това въз основа на кой акт, нито за какво нарушение е издадено НП. В последното освен с дата на издаване АУАН е индивидуализиран и с номер (който е идентичен в двата документа) и с издател от една страна, а от друга видно от представения от самия въззивник АУАН същият е идентичен с приложения към АНП поставил началото на адм.наказателното производство.

Събраните по делото доказателства категорично налагат извод за извършено от жалбоподателя нарушение на чл. 264 от КТ вр. чл. 128, т. 1 и чл. 154, ал.1 от КТ.

Повдигнатото обвинение е за неначисляване на допълнително трудово възнаграждение за работа на 06.09.2022год. и 22.09.2022год. за които дати няма спор, че са официални празници изрично посочени и в чл. 154, ал.1 от КТ.

Плащането на трудовото възнаграждение е подчинено на режима за текущо начисляване и се подчинява на принципа на начисляване залегнал в закона за счетоводството. Съгласно чл.26, ал.1, т.4 от ЗСч където е регламентиран този принцип ефектите от сделки и други събития се признават в момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти, и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 270, ал. 2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. В конкретния случай видно от приобщения по делото ТД № 33/20.03.2019год. сключен между въззивното дружество като работодател и Д. С. Й. като работник (п. г.), заплащане на трудовото възнаграждение е следвало да бъде извършено до 25-то число на следващия месец, която датата е именно и датата на която следва да бъде извършено начисляването

съобразно цитираната по-горе норма от ЗСч. Не е спорно между страните, а и по категоричен начин от приложената към АНП отчетна форма за месец септември 2022год. се установява, че Д. Й. е полагала труд на 06.09.2022год. и на 22.09.2022год. И след като това е така, то заплатата за месец септември 2022год., в това число с увеличението по чл. 264 от КТ, е следвало да бъде начислена в срок до 25.10.2022год. По делото няма спор, а и по категоричен начин от приложената платежна ведомост за месец септември е видно, че допълнително възнаграждение за работата двата официални празника през месец септември 2022год. не е било начислено във ведомостта за заплати за този месец. Доколкото вмененото на дружеството административно нарушение се осъществява чрез бездействие, то следва да се счита довършено в първия ден след изтичането на срока, до който е следвало да бъде предприето действието, като в случая правилно е определена датата на извършване на нарушението - 26.10.2022г., защото от този ден работодателят е в забава по отношение начисляване на процесното удвоено трудово възнаграждение и това е денят, следващ този, до който е следвало това удвоено трудово възнаграждение да бъде начислено.

Неизпълнението на задължението от жалбоподателя в качеството му на работодател в установените срокове да начисли на Димитричка Стефанова Йорданова удвоено трудово възнаграждение за работа на два официални празника – 06.09.2022год. и 22.09.2022год., налага извод за извършено от него нарушение на разпоредбите на чл. 264 от КТ вр. чл. 128, т.1 и чл. 154, ал. 1 от КТ. В контекста на горното правилно административнонаказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма.

Съобразно установената фактическа обстановка и приобщените по делото писмени доказателства обаче съдът намира че в случая се касае до маловажно нарушение по смисъла на чл.415в от КТ. Тази норма предвижда налагане на санкция за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. Нарушението, за което на въззивното дружество е наложена имуществена санкция е от категорията на тези, които могат да бъдат отстранени след установяването им, доколкото това може да бъде извършено чрез начисляване на дължимото трудово възнаграждение в двоен размер за дните на официални празници. В случая от възражението направено към момента на съставяне и връчване на АУАН на 17.02.2023год. и от приложения към преписката втори фиш за заплата за

месец септември 2022год. на Д. С. Й., се установява че към същата дата удвоеното възнаграждение за два работни дни на официални празници е било начислено и е било получено от работника. И доколкото се касае не до неначислено основно възнаграждение като цяло, а за доплащане (допълнителен надник) не може да се приеме, че за работника са произлезли вредни последици, които съществено да са нарушили правото му на нормално съществуване. С оглед на изложеното по-горе и като взе предвид безспорните доказателства по делото, че се ангажира отговорността на работодателя за нарушение на разпоредбата на чл. 264 от КТ в. чл. 128 т.1 от КТ, характера на тази отговорност и липсата на доказани настъпили вредни последици за работника, съдът намира че наказващият орган е следвало да приложи специалният текст на чл.415в от КТ. Като не е приложил тази норма, която е привилегирована спрямо общия състав на нарушението по чл. 414, ал.1 от КТ административнонаказващият орган неправилно е приложил закона доколкото разпоредбата на чл.415в от КТ е специален текст, който се прилага приоритетно в случаите, когато са налице неговите изисквания. Горното налага обжалваното наказателно постановление да бъде изменено като на въззивното дружество се наложи наказание съобразно нормата на чл. 415в от КТ. И като отчете липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, както и факта, че нарушението е първо за въззивното дружество предвид липсата на доказателства в подкрепа на противното съдът счита, че на същото следва да бъде наложено наказание имуществена санкция в минимален размер - 100лв., което наказание е съответно на извършеното нарушение и в пълнота ще постигне целите на административните наказания предвидени в нормите на чл. 12 от ЗАНН.

Що се касае до изразеното в жалбата становище за приложението на чл. 28 от ЗАНН то не се споделя от съда. Нормата на чл.28 от ЗАНН е обща и нейното приложение в случая е изключено поради наличието на специалната норма на чл.415в от КТ - становище, последователно застъпвано в практиката на съдилищата в това число и такава със задължителен характер - Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по т. д. № 7/2010 г. Съгласно цитираното ТР специалният състав по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. В случай на "маловажни" нарушения, установени по чл. 415в КТ не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни в процеса както от въззивника така и от въззиваемата страна като и двете искани яса направени своевременно преди приключване на делото пред настоящия съд.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН "В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство

страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Съгласно нормата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно чл. 143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, вкл. юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от ЗПрП.

Съгласно разпоредбата на чл. 144 от АПК за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК.

Доколкото в АПК няма изрични правила за присъждане на разноски в случаи на частично уважена/отхвърлена претенция то по силата на чл. 144 от АПК приложение следва да намерят нормите на чл. 78 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.1 от ГПК заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.1 от ГПК заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.3 от ГПК ответника също има право на разноски съобразно отхвърлената част на иска.

По искането на въззивното дружество.

В случая със съдебното решение постановено по делото НП е било изменено (наложената с НП санкция е била намалена от 2000лв. на 100лв.) което на практика означава, че иска на въззивника е бил уважен за сумата от 1900лв. като въззивникът е представил доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500лв. В тази насока е представения договор за правна помощ и консултантско съдействие сключен на 11.05.2023год. между въззивното дружество и адв. К. Т.. Видно от същия в него е договорено възнаграждение в размер на 500лв. за изготвяне на жалба срещу атакуваното НП и процесуално представителство до приключване на делото като е налице и изявление, че сумата е платена в брой. Налице са и подписи на упълномощител и упълномощен в договора за правна защита, поради което и в тази част договора има характер на разписка и съобразно константната съдебна практика, в това число и такава със задължителен за съдилищата характер – ТР №6/2012год. на ОСГТК на ВКС, удостоверява, че

страната не само е договорила, но е и заплатила договореното възнаграждение. И като отчете, че жалбата е била частично уважена /НП е отменено за сумата от 1900лв./, то след аритметични изчисления се получава сумата от 475лв. възнаграждение за уважената част на жалбата. И като съобрази, че посочената сума е по-ниска от минималния размер на адвокатското възнаграждение за този вид дела определен съобразно чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.12от Наредба № 1 от 09.07.2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът счете, че направеното от въззиваемата страна възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение се явява неоснователно. Счете, че на въззивното дружество следва бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 475лв. която сума следва да му бъде изплатена от Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

По искането на въззиваемата страна.

С оглед крайния изход на спора и направеното от пълномощника на въззиваемата страна своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът счете, че такова следва да бъде присъдено на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 вр. ал.3 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. И като съобрази, че в случая за защита по дела по ЗАНН в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80лв. до 150лв., както и това, че делото не е с фактическа и правна сложност изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО в с.з съдът счете, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в минималния предвиден в наредбата размер. И като съобрази размера на отхвърлената част на иска (100лв. доколкото за тази санкция НП е потвърдено) и извърши съответните изчисления съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 4лв. като посочената сума следва да бъде заплатена от въззивното дружество „К. МК“ ЕООД в полза на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.4 от ЗАНН Варненският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 03-2300105 от 08.03.2023год. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на „К. МК“ ЕООД ЕИК *****, със седалище в гр.В., ул. „И. В.“ №3 на основание чл.414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000лв., за нарушаване нормата на чл. 264 от КТ вр. чл.

128, т.1 и чл. 154, ал.1 от КТ като НАЛАГА на „К. МК“ ЕООД ЕИК 203472983, със седалище в гр.В., ул. „И. В.“ №3 административно наказание имуществена санкция в размер на 100лв. на основание чл. 415в от КТ.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Г. и. по т." да заплати на „К. МК“ ЕООД ЕИК ***, със седалище в гр.В., ул. „И. В.“ №** сума в размер на 475лв. представляваща адвокатско възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА „К. М.“ ЕООД ЕИК 203472983, със седалище в гр.В., ул. „И. В.“ № * да заплати на Изпълнителна агенция "Г. и. по т." сума в размер на 4лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____